

»Atomfri zoner« og parti-politik

Af
Erik Kragh

fhv. MF

AT DER ikke kan føres udenrigs- og sikkerhedspolitik uden om Socialdemokratiet, er utvivlsomt rigtigt (så længe partiet har den størrelse, det har nu). Så meget desto større forlignelse påhviler der partiet.

Denne forpligtelse levede partiet op til i Hedtofts og H. C. Hansens tid. Siden er det gået tilbage, og partiet har i stigende grad ladet indenrigspolitiske og partitaktiske hensyn træde i forgrunden, særlig når partiet kom i opposition.

Det viste sig i KVR-regeringens tid 1968-71, da Socialdemokratiet savnede en virkelig oppositionspolitik. Dengang som nu var det kommet til kort på det økonomiske område og brugte derfor udenrigspolitik (Vietnam m.m.) og forsvarspolitik som det væsentlige i deres oppositionspolitik og stillede bl. a. forslag om sådanne reduktioner af forsvaret, at det nærmede sig afrustning.

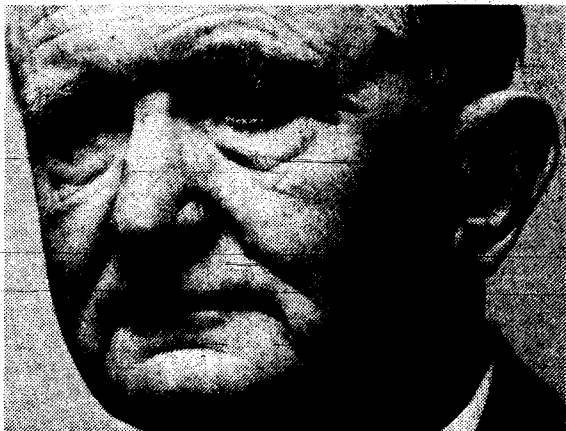
Alt dette har gentaget sig under den nuværende regering - man behøver blot at tænke på hele den for Folketinget uværdige raketforestilling, hvor man gik imod de beslutninger, man inden for NATO selv havde været med til at vedtage.

ALT TYDER nu på, at vi skal have en tilsvarende forestilling i Folketinget over »atomfri zoner«, hvor man støttet af de radikale (der på dette område intet har glemt og intet har lært) og af SF, VS og (uden for tinget) de officielle kommunister vil søge at presse regeringen til ved NATO-møderne at foreslå en atomfri zone i Norden og i Centraleuropa. Regeringen kan blive tvunget til at give efter, fordi en socialdemokratisk regering ville være en økonomisk katastrofe for landet. Og vort renommé i NATO kan næppe blive værre end det er i forvejen.

Friv. statsminister Anker Jørgensen har således i en tale i Athen (Berlingske Tidende 7. februar 1984) udtalt: »Vi ser gerne en atomvåbenfri korridor på det europæiske kontinent, forbundet til atomvåbenfri zoner i Norden og på Balkan.« Dette bakkes betegnende nok op af politikere som Papandreou i Grækenland, Willy Brandt i Tyskland og Palme i Sverige. Udtalelserne må i øvrigt som baggrund have enten total uvidenhed om de kernevåben-strategiske problemer eller være fremsat mod bedre vidende. Det første er nok det mest sandsynlige.

SELVE problemet atomfri zoner kan formentlig sammenfattes således:

En atomfri zone kan være
1) en zone hvor der ikke findes atomvåben (Norden er allerede en sådan zone) eller
2) en zone, hvor der ikke

Erik Kragh

findes atomvåben, og hvor atomvåben ikke kan anvendes af en fremmed magt.

ad 1: En atomfri zone ned gennem Centraleuropa ville betyde, at USA måtte trække sine atomvåben (bl.a. de taktiske) tilbage til USA, medens Sovjetunionen kunne nøjes med at trække dem bag den polsk-russiske grænse, hvorfra de i løbet af timer i givet fald kunne være tilbage i de oprindelige positioner.

ad 2: En atomfri zone, hvor atomvåben ikke kan indsættes af en fremmed magt. Dette er en utopi, for selv fra positioner dybt inde i Rusland vil man kunne nå ethvert mål i Vesteuropa med missiler og langt-rækkende bombefly.

Konklusionen må være, at såkaldte atomfri zoner udelukkende vil være i Sovjets interesse og ikke vil give nogen (som helst) sikkerhed mod anvendelse af atomvåben i de atomfri zoner.

En virkelig atomvåbenfri zone måtte omfatte hele kloden, dvs. destruktion af samtlige eksisterende kernevåben. Det er der dog vel ingen, der kan tro muligt. Man kan heller ikke afskaffe den viden, der findes om, hvorledes de fremstilles.

HELE propagandaen om atomfri zoner må ses i sammenhæng med den skabelse af frygt i de vesteuropæiske befolkninger, som den russiske propaganda og trusler fra Sovjets ledere i den sidste halv snes år har skabt. Det er forståeligt, at mange navnlig unge, der ikke har oplevet tredive- og 2. verdenskrig m.m., lader sig påvirke heraf, men det er beklageligt, hvis landets største parti udnytter denne stemning og således går Sovjets ærinde, og samtidigt søger at føre befolkningen bag lyset ved at skabe en falsk tryghedsfølelse. Derfor må det være rigtigt at advare Socialdemokratiet mod at bruge »atomfri zoner« i det partipolitiske spil på Christiansborg.

Hvis man ser realistisk på det, er der grund til at tro, at Sovjetunionens ledere ikke for nogen pris vil have en atomkrig, der vil lægge Sovjetunionen

ni i ruiner. Deres strategi er langt snarere at nå deres mål - Finlandisering af Vesteuropa - ved skrækpropaganda og undergravende virksomhed, støttet af et enormt nukleært og konventionelt militærapparat. Der vil i Vesteuropa ikke være mangel på Lenins »nyttige idioter« til at hjælpe dem.

HVIS NATO styrker og reorganiserer sit konventionelle forsvar med bl. a. de nye konventionelle våben, kommer der ingen militær aktion, hverken stor eller lille, og der bliver derfor ikke tale om anvendelse af atomvåben, og altså ingen atomkrig.

Til slut: Mon ikke præsident Reagan ramte i centrum, da han for en måneds tid siden udtalte: »Hvis Sovjets ledere vil have fred, bliver der fred.«

Og der er dog vel ingen normale mennesker i Vest, der tror, at USA eller Vesteuropa skulle have tanker om at angribe Østeuropa.

Men i Sovjetunionen indoktrineres befolkningen fra de kommer i skole om USA's imperialism og NATO som en angrebs-alliance. Og det er måske det farligste af det hele.